

Ἄλλὰ τὸν Δημοκῶντα, τὸν νόθον τοῦ Πριάμου,
 Ἄπὸ τὴν Ἄβυδον, ἐκαί, ἐκτύπησεν ἐλθόντα.
 Αὐτὸν δ' ἦρας, χολωθείς, ἐλόγγισ' ἐν τῷ μέσῳ
 Τοῦ μῆνιγγος· ἐπέρασε τὸν κρόταφον τὸν ἄλλον
 Ἄπ' ἀντικρῦ, κ' ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς του σκότος·
 Κ' ἐδοῦπησε κ' ἐβρόντησαν ἐπάνω του τὰ ὄπλα.
 Ὑποχωροῦν οἱ πρόμαχοι, ὑποχωρεῖ δ' Ἔκτωρ,
 Κ' ἐβόησαν οἱ Ἀχαιοὶ καὶ τοὺς νεκροὺς ἐπῆραν.

Ἡ μάστιγα τότε ἐκράτησε τὸν δρόμον τοῦ Διῶρους·
 Μὲ λίθον κατὰ τὰ σφυρὰ τῆς κνήμης ἐσαρόθη
 Τῆς δεξιᾶς· τὸν ἐπληξεν ὁ Πείρωσ Ἰμβρασιδῆς,
 Ὁ πολεμάρχης τῶν Θρακῶν, ἐλθὼν ἀπὸ τὴν Αἴνον.
 Τοὺς δύο τένοντας ἐμοῦ μὲ τὰ ὄστα ὁ λίθος
 Ὁ φοβερὸς συνέθλασε, καὶ ὕπτιος ἐβρίφη
 Ἐπὶ τῆς γῆς, τὰς χειρὰς του εἰς τοὺς συντρόφους τείνων
 Καὶ ξεψυχῶν· ἐπέδραμὲν ὁ Πείρωσ, καὶ τὸ δόρυ
 Ἐν τὸν ὀμφαλὸν του ὤθησε· τὰ ἔντερά του κάτω
 Ἐχύθησαν, κ' ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς του σκότος.
 Αὐτὸν, ἐνῶ ἐπήρατο, ἐκτύπησεν ὁ Θόας
 Εἰς τὸν μαστὸν, κ' ἐκάρφωσε τὸν πνεύμονα τὸ δόρυ·
 Πετᾶ ἐπάνω του, τραβᾶ τὸ πορφυρίζον ἔγχος
 Ἄπὸ τὰ στέφνα, κ' ἔσυρε τὴν μάχιραν· μ' ἐκείνην
 Εἰς τὴν γαστέρα τὸν κτυπᾶ καὶ ἄπνουν τὸν ἀφίνει.
 Ἀλλὰ δὲν τὸν ἐγύμνωσε· τὸν ἔζωσαν τριγύρω,
 Μικρὰ νινούντες δόρατα οἱ ἀκροχαῖται Θρακίαι·
 Καὶ μολονότι θαυμαστὸν καὶ ἄκλιμον καὶ μέγαν,
 Τὸν ὤθησαν, καὶ δονηθεὶς ἐστράφ' εἰς τὰ ὀπίσω.
 Οὕτω λοιπὸν, παράπλευροι, ἐκτάδην εἰς τὸ γῶμα,
 Τῶν χαλκοφόρων Ἐπειῶν καὶ τῶν Θρακῶν οἱ πρῶτοι·
 Κατέπεσαν· περὶ αὐτοὺς σωρὸς νεκρῶν ὑψοῦτο!

ΤΟ ΑΚΟΥΣΙΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ

[Μετάφρασις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

Συνίματα (δὲ σελ. 612).

ΙΓ'

Nbξ φοβερά.

Ἐπὶ ἐν τέταρτον σχεδὸν τῆς ὥρας ἀγόμενοι
 ἐκ τοῦ μηχανικοῦ ἐκείνου ἐνστίκτου, ὑφ' οὗ οἱ
 ἄνθρωποι ἐξεγειρόμενοι παλαίουσι κατὰ τῶν ἀ-
 πειλούντων τὴν ζωὴν αὐτῶν κινδύνων, ὁ Πινσὼν
 καὶ ὁ Ζωηρὸς ἔπλεον χωρὶς ν' ἀνταλλάξωσι λέξιιν.
 Οἱ λογισμοὶ διεδέχοντο ἀλλήλους ταχέως, ἀδια-
 λείπτως ἐν τῷ νῶ τοῦ μηχανικοῦ, κατὰ παρά-
 δοξον δὲ φαινόμενον, ἀντὶ ὁ νοῦς αὐτοῦ νὰ προσ-
 ἔχη ἐξ ὀλοκλήρου πρὸς τὸν παρόντα κίνδυνον,
 παρεσέφετο ἀπεναντίας ὑπὸ τῆς φαντασίας εἰς τὸ
 παρελθόν. Ἐπανεβλέπεν ἐγγὺς αὐτοῦ τὴν μητέρα
 του, εἶτα ἐφαντάζετο ἑαυτὸν ἐντὸς τῆς μεγάλης
 αἰθούρας τοῦ Λυκείου τῆς ἀγίας Βαρβάρας, κα-
 θήμενον παρὰ τὸν Βοαζολῆν. Αἱ λύπαι, αἱ ἡδο-
 ναί, τὰ ἐλάχιστα ἐπεισόδια τοῦ ἀπλοῦ, ἡρέμου,
 ἐργατικοῦ αὐτοῦ βίου παρήλαυον πρὸ τῶν ὀ-
 φθαλμῶν του, ὡς ἂν ἦσαν ταῦτα πάντα τῆς χθὲς
 γεγονότα. Ἐνεθυμήθη τὴν ἀπαισίαν ἐσπέραν, καθ'
 ἦν ἀρέθη νὰ πλανηθῆ ὑπὸ τοῦ φίλου του, ἐκίνησε
 τὴν κερφαλὴν καὶ ἐψιθύρισε·

— Τεράστιον, ναί, τεράστιον!

Ἡ θλιβερά καὶ ἀμείλικτος πραγματικότης ἐ-
 πανήγαγε τὸν Πινσὼν εἰς τὸ παρὸν, καὶ τὰ ὄμ-
 ματα αὐτοῦ ἐστράφησαν ἀνήσυχτα πέριξ. Παντα-
 χόθεν ἐφαίνετο ἡ γῆ, ἦτοι αἱ νησίδες ἡ σκόπελοι δὲ
 τῶν ἐξέσπων τὰ κύματα, ὁ πλησιέστερος εἰς
 δέκα τοῦλάχιστον χιλιόμετρον ἀπὸστασι. Εἰς
 τοῦτον ἐξ ἀνάγκης ὤφειλον νὰ φθάσωσιν, ἂν ἐ-
 πόθουν τὴν ζωὴν.

Σῆλος ἰσχυρὸς κατέειχε τὴν θάλασσαν, ἀνευ ἀ-
 νέμου. Τὰ μεγάλα κύματα ἐσχηματίζοντο ἡρέμα
 καὶ ἀδιάπτως, ὑψοῦντο, κατήρχοντο ἀθροῦδως ὡς
 ἂν ἦσαν ἀποτέλεσμα ἀναπνοῆς. Λάροι ἐπιστρέ-
 φοντες πρὸς τὰς βωγμὰς τῶν βράχων, αἵτινες ἐ-
 χραισίμευον αὐτοῖς ὡς φωλεαί, ἔσταντο πρὸς στιγ-
 μὴν ὑπεράνω τῶν δύο κολυμβητῶν, περιέπταντο
 ἐν τῷ αἰθέρι καὶ ἀπῆρχοντο ἀφιέντες τὴν βραχ-
 νὴν αὐτῶν κλαγγὴν. Ἦν οἱ ναυτικοὶ παραβάλλουσι
 πρὸς τὴν πένθημον ἀνακραυγὴν ἀνθρώπου πνιγο-
 μένου.

Ὁ Πινσὼν ἐστράφη πρὸς τὸν σύντροφόν του·
 τὸ παιδίον κρατούμενον ἐκ τοῦ σωσιβίου ἔπλεε
 μετ' εὐκολίας καὶ ἀπαθείας.

— Χωρὶς αὐτὸ τὸ παιδί, ἐσκέφθη ὁ μηχανι-

κός, θά ἤμην νεκρός τώρα, καὶ χωρὶς τὸν μεγάλον αὐτοῦ ἐνθουσιασμὸν διὰ τὸν Ῥοβινσῶνα, δὲν θά ἐσκέπτετο ἀμέσως νὰ μοῦ πετάξῃ ἀπὸ τὸ πλοῖον τὸ σωσίδιον, τὸ ὁποῖον μᾶς εἶνε τόσον πολῦτιμον αὐτὴν τὴν στιγμήν. Καὶ οὕτω αἱ ὄλως διόλου παιδικαὶ φροντίδες τοῦ μικροῦ αὐτοῦ, διὰ τὰς ὁποίας ἐγελοῦσα τὸ πρῶτ', εἴγιναν αἰτία νὰ σωθῶ! Θάρορος! πρέπει νὰ γλυτώσωμεν ἀπὸ τὴν δύσκολον αὐτὴν θέσιν, ἂν ὄχι δι' ἄλλο, τουλάχιστον διὰ νὰ δυναθῶ νὰ διηγηθῶ εἰς τὸν Βοαζρ-λὴν τί συμφοράς μᾶς ἐπροξένησεν.

Καὶ ὁ Πινσὼν ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν εἰς ἔνδειξιν αἰφνιδίου ἀποφάσεως καὶ ἐνεργείας.

— Πλέε ἡσυχώτερα, μικρὲ, εἶπε πρὸς τὸν Ζωηρόν· με' αὐτὸ τὸ στήριγμα, τὸ ὁποῖον χρωστούμεν εἰς τὴν ἀγγινοῖάν σου, ἐμποροῦμεν νὰ προχωρήσωμεν χωρὶς νὰ κουρασθῶμεν πολὺ, διότι ἔχομεν ἀνάγκη νὰ διατηρήσωμεν τὰς δυνάμεις μας. Τώρα κἀήσε ἐπὶ ἐπάνω εἰς τὸ σωσίδιον καὶ ἐγὼ τὸ σπρώχνω εἰς τὴν ξηράν. Ὄταν κουρασθῶ, τότε λαμβάνω τὴν θέσιν σου καὶ σπρώχνεις ἐσὺ.

Τὸ σωσίδιον ἦτο κύκλος ἐκ φελλοῦ ἔχων δύο περιόπου μέτρων διάμετρον, περιβάλλόμενος ὑπὸ ἰσχυροῦ πανίου, ἀφοῦ ἐξήρτηντο πνευμαχόθεν σχοινία ἐπιπλέοντα. Ὁ Ζωηρὸς ἀνερχιχθήν ἐπ' αὐτοῦ, ὁ δὲ Πινσὼν νηχόμενος μετ' ἀταραξίας, κύριος ὢν ἑαυτοῦ, ὄθει πρὸς τὰ πρόσω τὸ αὐτοσχέδιον ἀκάτιον.

— Ἐκεῖθεν, εἶπεν ὁ Ζωηρὸς δεικνύων πρὸς ἀνατολάς, εὐρίσκεται τὸ μεγαλύτερον νησί.

— Πρόκειται νὰ φθάσωμεν εἰς ἓνα ὁποιοῦνδήποτε, ἀπήντησεν ὁ μηχανικός, καὶ τὸ σιγώτερον αὐτὴν τὴν στιγμήν εἶνε καὶ τὸ καλλίτερον.

Λάμψις ἀμυδρὰ ἔλαμπεν ἤδη ἔτι ἐν τῇ δύσει, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ καὶ αὕτη ἐσβέσθη καὶ ἡ νύξ ἐξετάθη μελανὴ ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Δις ἢ τρεῖς ὁ Ζωηρὸς προσέειπε πρὸς τὸν σύντροφόν του νὰ λάβῃ τὴν θέσιν του, ἀλλ' ὁ Πινσὼν ἀπεποιήθη. Μετὰ μίαν ὥραν ἐπὶ τέλους συγκατένευσε ν' ἀναπαυθῆ καὶ μετὰ μυρίας προφυλάξεις κατῴρωσεν ἀνέλιθ ἐπὶ τοῦ σωσίου.

Μεθ' ἡδονῆς ἀπεριγράπτου ὁ μηχανικός ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας καὶ τὰς κνήμας αὐτοῦ ἐπὶ σώματος σχετικῶς στερεοῦ. Ἔσπευσε ν' ἀφῆλ τὸ ναυτικὸν ἱμάτιον, ὅπερ ἔφερε, τοῦθ' ὅπερ εἶχε πράξει καὶ ὁ Ζωηρὸς, διότι ἐπτενοχώρει αὐτόν. Ὁ ἀνεμὸς ἔπνεεν ὠθὼν τὰ νέφη, καὶ ἡ ὠχρὰ τῶν ἀστέρων λάμψις κατέστη μετ' ὀλίγον ἀφανὴς τοῖς ὄφθαλμοῖς. Ποῦ ἔφεροντο ἄρα γε; Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ Πινσὼν ἔτεινε τὸ οὖς ἀκροώμενος καὶ προσπαθῶν νὰ διακρίνῃ ἤχον τινὰ, ἐνόμιζε δὲ τότε ὅτι ἤκουε τὰ κύματα θραυόμενα κατὰ τῶν σκοπέλων πρὸς τὰ δεξιὰ αὐτοῦ, καὶ τοῦτο ποσῶς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ κατ' ἀρχάς. Ἀφοῦ ἐπὶ μακρὸν ἐσκέρθη περὶ τούτου, ἐπέστη ἐπὶ τέλους ὅτι αἱ προσπάθειαι αὐτοῦ τε καὶ τοῦ μικροῦ αὐτοῦ συντρόφου ἦσαν μάταιαι ἐπειδὴ ἴσως, βρῦμά

τι ἐκ τῶν πολλῶν ἐν τῷ Ὁκεανῷ ὑπαρχόντων, ἀπεμάκρυνεν αὐτοὺς τοῦ σημείου, πρὸς δὲ διηυθύνοντο, καὶ τοὺς πρέσυρε πρὸς ἄλλας ἀκτάς.

Τρεῖς ὥραι παρήλθον, φανέσθαι ἀτελεύτητοι πρὸς τοὺς ναυηγούς. Δὲν ἐκολούμῳν πλέον καὶ ἐν τοσοῦτῳ τὸ σωσίδιον ἐκινεῖτο. Εἰ καὶ ἡ νύξ ἦτο χλιαρὰ, ἠσθάνοντο ἐν τούτοις ῥίγος, μένοντες ἀκαταπαύτως βεβυθισμένοι ἐντὸς τοῦ ὕδατος, καὶ ἔτρεμον. Ἄνὰ πᾶν τέταρτον ὥρας διεδέχοντο ἀλλήλους ἐπὶ τοῦ σωσίου, ἀλλ' ὁ Πινσὼν τότε μόνον παρήτει τὸ νῆχσθαι, ὅτε ἠσθάνετο τοὺς βραχίονας ἀτόνους καὶ τὰς χεῖρας συστελλομένας.

Μυροῖοι ἀπαίσιοι λογισμοὶ κατεῖχον τὸ πνεῦμα τοῦ μηχανικοῦ· ἀλλὰ τῶν προκισθημάτων τούτων ἀπέφευγε νὰ καταστήσῃ κοινὴν τὸν Ζωηρόν. Τὸ παιδίον εὐτυχῶς ἦτο ἐνεργητικοῦ χαρακτῆρος· ἄλλως τε χάρις τῇ ζωηρᾷ αὐτοῦ φαντασίᾳ καὶ τῇ φυσικῇ ἀφροντισίᾳ τῆς ηλικίας αὐτοῦ ἐπίστευσεν ἀκραδάντως ὅτι θ' ἀπεθιβάζετο εἰς ξηρὰν μετ' ὀλίγας στιγμᾶς. Ἐν μόνον πρᾶγμα ἐλύπει αὐτόν· ὁ ἄρτος ὃν ἔφερεν ἐντὸς τοῦ θυλακίου του ἐθρύπτετο καὶ τὰ φωσφόρια, μεθ' ὧν εἶχε φροντίσει νὰ προμηθευθῆ ἐβράχισαν καὶ ἐγένοντο ἀνωρελῆ.

— Πῶς θ' ἀνάψωμεν, φωτιὰ, ἔλεγεν, ἀφοῦ δὲν ἀνάπτουν τὰ σπύρτα;

— Θὰ τὰ ξηράνωμεν, ἂν ἔχομεν τύχην νὰ ἴδωμεν πάλιν τὸν ἥλιον, ἀπήντησεν ὁ μηχανικός ὑποθάλων τὴν ἀπάτην τοῦ παιδίου, ὅπως μὴ ἀποθαρρύνῃ αὐτό.

— Εἶμεθα λοιπὸν σύμφωνοι, ἐπανάλαθεν ὁ Ζωηρὸς· ἐσεῖς θὰ εἶπῃς ὁ Ῥοβινσῶν, θὰ ἐπεθυμοῦσα νὰ ἤμουν ἐγὼ ὁ Ῥοβινσῶν, ἀλλὰ ἐσεῖς πρέπει νὰ ἐξηυσιάζῃτε. Ἐγὼ θὰ εἶμαι Παρασκευᾶς, καὶ δὲν θὰ εἶμαι κακός· θὰ ἰδῆτε.

— Δὲν ἀμφιβάλλω, παιδί μου.

— Θὰ εὐρωμεν καὶ ζωᾶ εἰς τὸ νησί μας· ἐγὼ θὰ τὰ περιποιουμαι καὶ θὰ τὰ ἡμερώσω. Ἡ θάλασσα δὲν θὰ βλάψῃ τὸ σιτάρι μου, ἀλήθεια;

— Ὅχι, μικρὲ μου· θὰ τὸ ξηράνωμεν καὶ αὐτὸ ὡσὰν τὰ σπύρτα.

— Θὰ ἰδῆτε, ἐπανάλαθεν ὁ Ζωηρὸς, ὅτι δὲν θὰ εἶμεθα πάρα πολὺ δυστυχεῖς. Ὁ καυμένος ὁ Ῥοβινσῶν ἐλυπαῖτα πρὸ πάντων διότι δὲν εἶχε κενὴν νὰ τοῦ ὀμιλήσῃ. Ἐμεῖς θὰ ὀμιλοῦμεν. Θὰ ἔχομεν ἓνα σπίτι τὸ καλοκαίρι καὶ ἓνα τὸν χειμῶνα· ἀντὶ διὰ ὄρνιθες θ' ἀναθρέψωμεν πουλιὰ τῆς θάλασσης, ἔπειτα θὰ κυνηγοῦμεν.

— Βέβαια, παιδί μου.

— Θὰ στήσωμεν ἓνα κατάρτι, καὶ εἰς δέκα χρόνια, ἢ εἴκοσι, ὅταν θὰ ἔλθῃ κανένα πλοῖον νὰ μᾶς ἀνακαλύψῃ, θὰ ἔχῃς μίαν τόση γενειάδα! Ὅθ' ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Εὐρώπην, ἀφοῦ πωλήσωμεν τὸ νησί μας. Οὐφ! προσέθηκε τὸ παιδίον ἐπιστάσης τῆς σειρᾶς αὐτοῦ ν' ἀνέλθῃ ἐπὶ τοῦ σωσίου, ἐπεθύμουν νὰ φθάσωμεν τὸ γρηγορώτερον.

— Ὑπομονή, μικρὲ μου.

— Θὰ ἔχωμεν κάτι τὸ ὁποῖον δὲν εἶχεν ὁ Ῥοβινσὼν, εἶπεν ὁ Ζωηρὸς, πίπτων ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ σωσιβίου.

— Τί; ἠρώτησεν ὁ Πινσὼν.

— Δὲν εἶσθε μηχανικός; Ὅταν βαρυνθῶμεν νὰ μένωμεν εἰς τὸ νησί μας, κατασκευάζετε μίαν λέμβον καὶ πηγαίνωμεν εἰς τὸν Ἅγιον Θωμᾶν.

Ὁ Ζωηρὸς συνωμίλῃσεν ἐπὶ ἱκανὴν ὥραν μετὰ τοῦ Πινσὼν μετ' ὀλίγον ἤρξατο νὰ παρεμβάλλῃ διαλείμματα μεταξὺ τῶν φράσεων αὐτοῦ, νὰ ψελλίζῃ καὶ μετὰ ταῦτα ἐσίγησεν. Καταβληθεὶς ὑπὸ τοῦ καμάτου, ἀπεκοιμήθη.

Ὁ μηχανικός ἐπεκαλέσθη πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἐνέργειαν καὶ ἐπὶ μίαν ὥραν ἔμεινε κρατούμενος ἀπὸ τοῦ σωσιβίου. Βίκοσάκις, αἰσθανόμενος τὰς δυνάμεις αὐτοῦ ἐκλειπούσας, ἠθέλησε νὰ ἐξεγείρῃ τὸν Ζωηρὸν, καὶ εἰκοσάκις, πλέον ῥωμαλέως, κατάρθωσε ν' ἀποδιώξῃ τὴν καταλαμβάνουσαν αὐτὸν νάρκη. Ἀνεσιόρησέ ποτε νομίσας ὅτι ἤκουε τὸν κρότον τῆς μηχανῆς τοῦ Φούλτωρος. Ἠγέρθη ὅσον ἠδύνατο ἐπὶ τῶν κυμάτων, ἔτεινε τὸ οὖς, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἤκουσε εἰμὴ τὸν θλιβερὸν καὶ μονότονον ἦχον τῆς θαλάσσης, θραυσομένης ἀπαύστως κατὰ τῶν μακρὰν κειμένων σκοπέλων.

— Ὁ ἄνθρωπος σκέπτεται καὶ ὁ Θεὸς χαλᾷ, ἐσκέφθη εἴμεθα παίγνια ἀσθενῆ εἰς τὰς χεῖρας τῆς Προνοίας. Ἐγὼ ἐσυστηματοποίησα τὴν ζωὴν μου εἰς τὴν Βατινιόλην, εἶχα συνάψαι ἐνοικιαστήριον πολυτετὲς μὲ τὸν οἰκοδεσπότην μου, διὰ νὰ ἤμυρῶ νὰ διαθέτω ὅπως θέλω τὸ σπίτι μου, ἐφρόντισα νὰ στρώσω ὅπως πρέπῃ τὸ πάτωμα καὶ τοὺς τοίχους, διὰ νὰ καταστήσω πλέον γλυκεῖαν καὶ θερμὴν τὴν φωλεάν μου, καὶ τώρα . . . πλέω μέσα εἰς τὸν Ὀκεανὸν στηριζόμενος ἐπάνω εἰς ἓνα οὐτιδανὸν κομμάτι φελλοῦ, τὸ ὁποῖον μὲ σέρνει, καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω ποῦ.

— Εὐχαριστῶ, φίλε μου, εἶσθε πολὺ ἀγαθὸς, ἐψιθύρισεν ὁ Ζωηρὸς ὄνειρευόμενος.

Ὁ Πινσὼν ἐθεώρησε τὸ παιδίον μετὰ στοργῆς.

— Ὁ Θεὸς δὲν τὸν ἀφίνει νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἰδικὴν μου στενοχωρίαν, ἐσκέφθη, ὁ Θεὸς θὰ σώσῃ αὐτὸ τὸ ἄηφον.

— Good morning mother Pitch. (καλημέρα θεῖα-Πίτς) ἐψιθύρισε τὸ παιδίον ἐκ νέου.

Ἡ κεφαλὴ τοῦ Πινσὼν πύρισκετο ἐγγὺς τῆς τοῦ Ζωηροῦ· ὁ Πινσὼν ἠσπάτατο αὐτὴν τρυφερῶς.

— Θὰ σὲ σώσω κ' ἐγὼ, εἶπεν ὁ μηχανικός σκεπτόμενος ὅτι εὐρίσκετο τὴ παιδίον ἐν τοιαύτῃ θέσει ἐκ μόνης τῆς πρὸς αὐτὸν ἀφοσιώσεως. Θὰ σὲ σώσω.

Κρότος ἀντήχησεν αἰφνιδίως μακρὰν, ἢν διεδέχθησαν πάραυτα πολλοὶ ἄλλοι.

— Ὁ Φούλτωρ καὶ ὁ Δάβις ἐπιτάσθησαν ἐπὶ τέλους! ἐσκέφθη ὁ μηχανικός· τί ὥραϊον πᾶγμα ὁ πόλεμος τῆ ἀληθεία! Ὁ πλοίαρχος δὲν ἐ-

στράφη ὀπίσω διὰ νὰ μᾶς σώσῃ καὶ ἐν τούτοις εἶνε ἀγαθὸς ἄνθρωπος!

Οἱ πυροβολισμοὶ ἔπαυσαν. Ὁ Πινσὼν ἀποκαμῶν καὶ ἐξηνητλημένος ἦν ἕτοιμος νὰ ἐξυπνήσῃ τὸν μικρὸν αὐτοῦ σύντροφον, ὁπότεν ἠσθάνθη ἐαυτὸν παραφερόμενον μετὰ τάχους. Ἐκινήθη ὅπως πλεύσῃ, ἀλλ' ἠσθάνθη ὅτι οἱ πόδες του ἤγγιζον τὸν πυθμένα. Τόσπῃ ἐκπληξιν, τόσπῃ χαρὰν ἠσθάνθη, ὡς ὀρθωθείς ἀφῆκε παραχρῆμα τὸ σωσίβιον, ὅπερ προσήραξε ὀλίγα μέτρα μακρὰν.

Ὁ Πινσὼν ἐκινήθη ὅπως συλλάβῃ αὐτὸ τὸ ὕδωρ ἀφικνεῖτο μόλις μέχρι τοῦ μέσου τῆς κνήμης του· ἠδύνατο πλέον νὰ θεωρήσῃ ἐαυτὸν ὡς κατὰ τὸ ἤμισυ σωθέντα. Ἀκουσίως λόγοι εὐχαριστίας ἀνήλθον ἐπὶ τὰ χεῖλη του. Εἶτα ἐκάθησεν ἐπὶ βράχου προέχοντος ἐκτὸς τῆς θαλάσσης καὶ δάκρυ ἐκυλίσθη ἐπὶ τῆς παρεΐας του.

— Τὰ νεῦρά μου ἐξηγέρθησαν, εἶπε βλέπων τὸ δάκρυ καὶ δὲν ἔχουν ἄδικον. Τώρα ἐμπροσθίμεν νὰ ἔχωμεν καὶ καμμίαν ἐλπίδα διὰ τὸ μέλλον.

Ὁ μηχανικός ἠσθάνετο ζωηρῶς τὴν ἀνάγκην νὰ καταστήσῃ μέτοχον τῆς χαρᾶς αὐτοῦ καὶ τὸν ἐν ἀτυχίᾳ σύντροφόν του, νὰ ὀμιλήσῃ, καὶ ἔκυψεν ἤδη ἐπ' αὐτοῦ· ἀλλ' ὑπὸ τὸ κατερχόμενον ἄνωθεν ἀμυδρὸν φῶς διέκρινε τὴν μορφήν τοῦ παιδίου τοσοῦτον ἤρεμον, τοσοῦτον γαλήνιον, ἐπὶ τῆς πλευστῆς αὐτοῦ κοίτης, ὥστε ἐσεδάστη τὸν ὕπνον του.

— Ἄς ἀφήσω νὰ κοιμηθῇ τὸν πιστὸν Παρασκευᾶν, ἐψιθύρισεν ὅστις δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ ἐξυπνήσῃ.

Ὁ Πινσὼν ἐστράφη πρὸς ἀνατολὰς ἐνεδρεύων τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἡμέρας. Ἐβλεπε περίξ αὐτοῦ τὸ ὕδωρ ῥέον καὶ παφλάζον ἐπὶ τῶν σκοπέλων. Ἐκρατεῖ ῥωμαλέως διὰ τῆς χειρὸς τὸ σωσίβιον ἐφ' οὗ ὁ Ζωηρὸς ὑπνωττε λικνιζόμενος ὑπὸ τοῦ μεγάλου καὶ φοβεροῦ Ὀκεανοῦ.

Σκληραὶ ἐφάνησαν τῷ μηχανικῷ αἱ ὥραι αἷς ἠναγκάσθη νὰ διέλθῃ ἐπὶ τοῦ ῥηχοῦ μέρους ὅπου κατὰ τύχην ἐβρίφη. Ἡ ἀπαισία ἐκείνη νῦξ τῷ ἐφαίνετο ἀτελεύτητος, ἐνόμιζεν ὅτι ἡ ὥρα τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου εἶχε πρὸ πολλοῦ παρέλθει. Ἀνεζήτησε τὸ ὥρολόγιόν του, ἀλλὰ τοῦτο εἶχεν ἀπομείνει ἐντὺς τοῦ θαλαμίσκου του· δὲν ἐβλήθη πολὺ διὰ τοῦτο, συλλογιζόμενος οἷαν βλάβην ἠθελεν ὑποστῆ τοῦτο ἐντὸς τοῦ ἀλμυροῦ ὕδατος. Τέλος κιτρινὴ ζώνη διεγράφη εἰς τὸν οὐρανὸν· νύξ τινὰ ἐσπαρμένα ἐν τῷ οὐρανῷ ἐβάφθησαν διὰ ῥοδίνης χροιάς καὶ παρόμοιους πρὸς σφαιρὰν χρυσὴν ἐξερχομένην ἐκ καμίνου, ὁ ἥλιος ἀνέκυψεν ἐκ τοῦ κόλπου τῆς θαλάσσης.

Ὁ Ζωηρὸς ἀφυπνίσθη· ἐχασμήθη ἐκτεινόμενος, ἔρριψε περὶ αὐτὸν βλέμματα χαῦνα καὶ ἔκραξεν·

— Εἴμεθα εἰς τὴν στερνά;

— Δηλαδή ἐκαθήσαμεν εἰς τὰ ῥηχά· ἀλλὰ βλέπω ἐκεῖ κάτω μίαν παρχλίαν, ὅπου θὰ δοκιμάσωμεν νὰ μεταβῶμεν.

— «Α, ανέκραξεν ὁ Ζωηρὸς, καλὰ σὰς τὸ ἔλεγα ὅτι θὰ βγοῦμε σὲ κανένα μέρος. Πέτε καὶ τώρα ὅτι αἱ περιπέτειαι τοῦ Ῥοβινσῶνος εἶνε παραμῦθι!

— Δὲν τὸ λέγω αὐτὸ, μικρὲ μου· ἀλλὰ διὰ τοῦτο δὲν εἶνε καὶ πολὺ εὐχάριστοι!

— Νὰ ἐμπρός μας ἕνα νησι, νησι ἀληθινὸ! ἐφώναξε τὸ παιδίον. Ἔχει δένδρα, χορτάρια καὶ εἶνε τόσον σιμά...

— Ἀπέχει τρία χιλιόμετρα, τοῦλάχιστον ἀπὸ τὸ σημεῖον ὅπου εὐρισκόμεθα.

— Καὶ τί μ' αὐτό; Ξεύρομεν νὰ κολυμβώμεν καὶ ἔχομεν καὶ τὸ σωσίβιον. Τί λέγετε καὶ σεῖς; δὲν κάμνω καλὰ νὰ τὸ φορτώσω μὲ αὐτὰ τὰ ὠραῖα κογχύλια ὅπου εὐρίσκονται γύρω μας καὶ...

Κρότος τηλεβόλου διέκοψε τὸν Ζωηρὸν. Ἐντὸς τοῦ μακροῦ πορθμοῦ τοῦ χωρίζοντος αὐτοῦ ἀπὸ τῆς παραλίας, πρὸς ἣν ἐπόθουν νὰ φθάσωσιν, οἱ δύο ναυαγοὶ εἶδον αἴφνης ἐμφανισθέντα ὡσεὶ ἐξεληθόντα ὄπισθεν συμπλέγματος βράχων τὸν Δάβις πλέοντα δι' ὀλίγου ἀτμοῦ. Ὁ Πινσὼν ἤγειρε τοὺς βραχίονας προσπαθῶν νὰ καταστήσῃ ἐαυτὸν ὄρατὸν καὶ μετ' ὀλίγον πᾶν τὸ πλήρωμα τοῦ ἀτμοπλοίου ἐφάνη πρὸς τὴν δεξιὰν πλευράν. Ἐντὸς ἡμισείας σχεδὸν ὥρας ὁ Δάβις ἀφίκετο πρὸ τῶν ναυαγῶν, ἀλλ' ἐξηκολούθησε τὸν πλοῦν αὐτοῦ. Μόλις ὑπερέβη τὸ νησίδιον, ὁ Πινσὼν ἐγράφη πρὸς τὸν μικρὸν αὐτοῦ σύντροφον καὶ τὸν παρήτηρησε μετ' ἀγωνίας.

— Εἴμεθα καταδικασμένοι νὰ χαθῶμεν, εἶπεν ὁ μηχανικὸς μετὰ φωνῆς πεπνιγμένης.

— Νὰ χαθῶμεν, ἐνῶ εἶνε ἐμπρός μας ἕνα νησι μὲ δένδρα; Μὴ τὸ λέγετε αὐτὸ, κύριε, ἔκραξε τὸ παιδίον. Τί θὰ ἐγένετο ὁ Ῥοβινσῶν, ἂν ἀπηλπίζετο καὶ δὲν ἐπάλαυνε; Ἔπειτα, ἂν ὁ Δάβις δὲν ἐφρόντισε δι' ἡμᾶς, ὁ Φούλτων δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ φανῇ καὶ θὰ σταματήσῃ βεβαίως.

Ὁ Πινσὼν ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

Καὶ ὡς ἵνα δικαιώσῃ τὸ παιδίον ὁ Φούλτων ἐπεφάνη εἰς τὴν ἄκραν τοῦ στενοῦ.

— «Α, ἐσκέφθη ὁ Ζωηρὸς, φθάνει νὰ μὴ ἔλθῃ εἰς τὸν πλοίαρχον ἢ ἰδέα νὰ μᾶς παραλάβῃ εἰς τὸ πλοῖόν του καὶ νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ νὰ γεινώμεν Ῥοβινσῶνες. Αὐτὸ θὰ ἦτο ἀτυχία.

Μὴ τολμῶν νὰ ἐκφράσῃ ὑψηλῇ τῇ φωνῇ τὸν φόβον αὐτοῦ, ὁ Ζωηρὸς ἐτάχθη παρὰ τὸν Πινσὼν ὅστις ἤδη ἐκίνει τοὺς βραχίονας ἐκπέμπων μεγάλας κραυγὰς ὅπως ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ πλοίαρχου καὶ τῶν ἀξιωματικῶν.

Πολλαπλασιάζων τὰ σχήματα αὐτοῦ καὶ σύρων ταῦτοχρόνως τὸ σωσίβιον, ὁ Πινσὼν προухώρει ἐντὸς τῶν ἀβαθῶν ὑδάτων πρὸς τὸ στενὸν, εἰς οὗ τὸ ἄκρον ἀνεφαίνετο ἡδὴ ὁ Φούλτων. Μετὰ τινὰ βήματα, τὰ ὕδατα ἐγένοντο βαθέα καὶ ἐδέησε νὰ σταματήσῃσιν. Οἱ ναῦται τοῦ Φούλτωνος διέκριναν τοὺς ναυαγοὺς, διότι ἐφαίνοντο συν-

ωθούμενοι παρὰ τὴν μίαν τοῦ πλοίου πλευράν, ἀντήχει δ' ἡ φωνὴ τοῦ πλοίαρχου.

— Ἀνάβα ἐπάνω εἰς τὸ σωσίβιον, μικρὲ, ἐκραύγασεν ὁ Πινσὼν, πρέπει νὰ προσεγγίσωμεν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον, εἰς τὴν γραμμὴν, τὴν ὁποίαν ἀκολουθεῖ ὁ Φούλτων, καὶ ἂν μᾶς ἐγκαταλεῖψῃ ἀσπλάγχχνως πάλιν δὲν θὰ χάσωμεν τὸν κόπον μας, διότι θὰ πλησιάσωμεν περισσότερον εἰς τὴν μεγάλην νῆσον καὶ θὰ προσπαθήσωμεν ν' ἀράξωμεν εἰς αὐτήν.

Ὁ Ζωηρὸς δὲν ὑπήκουσε προθύμως. Παρεπονεῖτο λέγων ὅτι ἤσθανετο ζάλην, καὶ ὅτι ἤλγει τὴν κεφαλὴν οὐχ ἦττον προὔτιμα νὰ κολυμβᾷ. Οἱ ναυαγοὶ ὀδηγούμενοι τὸ σωσίβιον προὐχώρησαν ἐκ νέου ἐντὸς τῆς θαλάσσης. Πλὴν τὰ καταπεποιημένα αὐτῶν μέλη κακῶς ἐξυπηρετοῦν αὐτούς· οἱ κόποι τῆς προτεραιίας, ἡ πολὺωρος ἐντὸς τοῦ ὕδατος διαμονὴ αὐτῶν καὶ ἡ παντελὴς στέρησις τῆς τροφῆς εἶχον ἐξασθενήσει αὐτούς. Ὁ Ζωηρὸς ὠχρὸς, βίγῶν, ἔπαυσε μετ' ὀλίγον νὰ κολυμβᾷ. Ὁ Πινσὼν ἐδοθήθησεν αὐτὸν ἀμέσως ν' ἀνέλθῃ ἐπὶ τοῦ σωσιβίου, μετὰ πολλῆς δυσκολίας, διότι τὸ παιδίον ἀνάληπτον γενόμενον καὶ ἀπολέσαν τὴν συναίσθησιν ἐπιθύρηξεν ἀσυναρτήτους λέξεις.

— Πυρετὸν ἔχει! ἐσκέφθη ὁ Πινσὼν· ἂν μὲ πιάσῃ κ' ἐμὲ εἴμεθα χαμένοι!

Ἡ μηχανὴ τοῦ Φούλτωνος ἔπαυσεν ἀποτόμως κινουμένη καὶ τὸ μέγα ἀτμόπλοιο ἐφάνη σκίζον τὰ ὕδατα μετὰ ταχύτητος ἡλαττωμένης. Λέμβος ἐλαυνομένη ἐπὶ ἐξ ἐρετῶν ἐφάνη ἀποσπασθεῖσα αὐτοῦ διευθυνομένη ἐν σπουδῇ πρὸς τὸ σωσίβιον. Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ὁ Πινσὼν καὶ ὁ Ζωηρὸς ἐπεβιβάζοντο ἐπὶ τοῦ Φούλτωνος, ὅστις ἀνέλαβε πᾶρατα τὸν πλοῦν.

— Χαίρω πολὺ διότι σὰς βλέπω, ναί, χαίρω πάρα πολὺ, ανέκραξεν ὁ πλοίαρχος λαμβάνων τὰς χεῖρας τοῦ μηχανικοῦ καὶ σφίγγων αὐτὰς ἰσχυρῶς. Ἀπὸ χθὲς ὠμιλήσαμεν πολὺ περὶ ὑμῶν καὶ δὲν ἠλπίζομεν νὰ σὰς ἐπανίδωμεν.

— Δὲν πταίετε σεῖς, ἂν ζῶμεν ἀκόμη, ἀπήνητησεν ὁ Πινσὼν μετὰ πικρίας.

— Ἡ στρατιωτικὴ ὑπηρεσία ἔχει ἀπαιτήσεις σκληρὰς, ἀπανθρώπους, εἶπε μετὰ σοβαρότητος ὁ πλοίαρχος. Ἡ ζωὴ ἐνὸς ἀνθρώπου λογίζεται μὴδὲν εἰς τινὰς περιπτώσεις· οἱ περὶ ἐμὲ τὸ γινώσκουσι καλῶς. Σταματῶν χθὲς ὅπως σὰς βοηθήσω, ἤθελον ἀφήσει ἐκτεθειμένως εἰς κίνδυνον χιλιάδας ὑπάρξεις, ἴσως, διότι ὁ Δάβις ἐλευθερούμενος ἀπὸ τῆς καταδιώξεως ἤθελεν ἀρχίσει ἐκ νέου τὴν λεηλασίαν. Τώρα ὅτε σὰς βλέπω ἐνώπιόν μου, χαίρω ὑπερμέτρως.

Ὁ Πινσὼν εἶχε πολλὰ ν' ἀντεῖπῃ εἰς τοὺς λόγους τούτους, ἀλλ' ἀκούων αἴφνης λέξεις τινὰς ἀσυναρτήτους προφερομένας ὑπὸ τοῦ Ζωηροῦ, ἀνεσκίρτησεν. Ἠρπασε τὸ παιδίον, μετένεγκεν αὐτὸ εἰς τὸν θαλαμίσκον, τὸ ἐτοποθέτησεν ἐπὶ τῆς κλίνης, καὶ ἐκάθησε παρὰ τὸ προσκεφάλαιον αὐτοῦ.

Ἐπὶ τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὥρας ὁ ἀσθενὴς παρελάλει, ὠμίλει περὶ τοῦ Ῥοβινσῶνος, περὶ τοῦ Παρασκευᾶ, καὶ ἀπήγγειλε τεράχια ὀλόκληρα ἐν τοῦ βιβλίου, ὅπερ ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῆς ἀναχωρήσεώς του. Ὁ ἰατρὸς τοῦ πλοίου ἐφοβεῖτο μὴ ἐπέλθῃ ἐγκεφαλικὸς πυρετὸς, ἀλλ' εὐτυχῶς ὁ κίνδυνος ἀπεσοβήθη. Ὁ Πινσὼν, καίπερ ἐξηντλημένος, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἠθέλησε νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸν μικρὸν αὐτοῦ σύντροπον. Παρὰ τὰς παραινέσεις καὶ τὰς παρακλήσεις τοῦ πλοίαρχου καὶ τοῦ ὑπάρχου καὶ κατ' αὐτὰς τὰς ὥρας τοῦ γυύματος ἤρνεῖτο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν θέσιν του καὶ ἔτρωγε παρὰ τὸν ἀσθενῆ.

— Αὐτὸ τὸ καυμένο τὸ παιδί μου ἔσωσε τὴν ζωὴν, ἔλεγε. Θὰ παρέβλεπα ἱερὸν καθήκον, ἂν δὲν ἐπροσπαθοῦσα καὶ ἐγὼ νὰ τὸ λυτρώσω ἀπὸ τὸν θάνατον.

Εἶτα στηρίζων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ βραχίονος ἐγγὺς τῆς κλίνης, ἐσκέπτετο περὶ τῆς παραδόξου ἀλληλουχίας τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων.

— Ἄν δὲν ἤθελε τρέφει τόσον θαυμασμὸν πρὸς τὸν Ῥοβινσῶνα αὐτὸ τὸ παιδί, ἐσκέπτετο, δὲν θὰ τὸ ἀνεύρισκον ἐπάνω εἰς τὸ πλοῖον καὶ θὰ ἔκαμνα μόνος αὐτὸ τὸ παράδοξον ταξίδι. Ἄν ἔλειπεν ὁ Ῥοβινσῶν πάλιν, αὐτὸ τὸ παιδί δὲν θὰ ἐσκέπτετο ὅτι ἦτο πιθανὸν νὰ ναυαγίσωμεν καὶ δὲν θὰ εἶχε τὴν ἐτοιμότητα νὰ ῥίψῃ τὸ σωσίδιον μὲ τὸ ὁποῖον ἐσώθημεν. Χωρὶς ἄλλο, δὲν πρέπει νὰ γελά κανεὶς διὰ κανὲν πρᾶγμα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον καὶ ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι ὁ Ῥοβινσῶν ἦτο πρᾶγματι μέγας ἄνθρωπος.

Ἡ ἀμοιβαία ἀφοσίωσις τῶν δύο ἐπιβατῶν τοῦ Φούλιτωρος ἐφέιλκυσε πρὸς αὐτοὺς παντὸς τοῦ πληρώματος τὰς συμπαθείας. Οὕτω πέντε ἡμέρας μετὰ τὴν σωτηρίαν αὐτῶν, ὅτε ὁ Πινσὼν ἐφάνη ἐπὶ τοῦ καταστρώματος φέρων εἰς τὰς ἀγκάλας τὸν Ζωηρὸν, θορυβῶδες οὐρρᾶ ἀντήχησε πρὸς τιμὴν αὐτῶν καὶ τετρακόσιοι χεῖρες ἔθλιψαν τὴν ἰδικὴν των.

Ἐνῶ ἀπῆντων μετὰ συγκινήσεως εἰς τὴν ἐκδήλωσιν ταύτην τῆς συμπαθείας, ὁ Πινσὼν καὶ ὁ Ζωηρὸς παρετήρουν ταυτοχρόνως ἐκπεπληγμένοι τὸ πρὸ αὐτῶν θέαμα. Ἀπέραντος παραλία ἐξετίετο δεξιόθεν τοῦ ἀτμοπλοίου τοσοῦτον πλοσίον κειμένη ὥστε διεκρίνοντο διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ αἱ ἐπ' αὐτῆς κείμεναι οἰκίαι καὶ τὰ δένδρα. Ἐμπροσθεν, εἰς ἀπόστασιν ἐλάσσονα τοῦ ἐνὸς χιλιόμετρου ὁ Δάβις ἐφαίνετο πλέων ἐν τῇ αὐτῇ γραμμῇ μετὰ τοῦ ἐχθροῦ αὐτοῦ. Μεταξὺ τῶν δύο κούρικτο μέγα ἀτμοπλοῖον εἰς οὗ τὸν ἴστων ἐκυμάτιζε σημαία λευκὴ καὶ ἐρυθρά. Ὀλίγον ὀπισθεν αὐτῶν ἐφαίνετο ἕτερον πολεμικὸν ἀτμοπλοῖον φέρων ἰσπανικὴν σημαίαν.

— Τί δηλοῖ τοῦτο; ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους τὸν ὑπάρχον ὁ Πινσὼν· τί ξηρὰ εἶνε αὐτή; Συνωμολογήθη λοιπὸν εἰρήνη μεταξὺ τῶν Βορείων καὶ τῶν

Νοτίων διὰ νὰ ἀρίνη ὁ Φούλιτωρ τὸν Δάβις νὰ πλησιάσῃ εἰς ἡμίσειαν ἀπόστασιν βολῆς;

— Ἡ ξηρὰ αὕτη εἶνε ὁ Ἅγιος Δομίγκος, ἀπῆντησεν ὁ ὑπάρχος. Εὐρισκόμεθα ἀπὸ τῆς χθῆς ἐντὸς τῶν ὑδάτων τῆς αὐτοκρατορίας τῆς Αἴτης. Καὶ τοῦτο δὲν θὰ ἠμποδίζεν ἴσως τὸν πλοίαρχον νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ Δάβις, ἂν ἡ ἰσπανικὴ φρεγάτα, τὴν ὁποίαν βλέπετε, δὲν ἐφαίνετο ἔχουσα διάθεσιν νὰ καταστήσῃ σεβαστὴν τὴν σημαίαν τοῦ Σουλοῦκ.

— Καὶ ποῦ πηγαίνουμεν; Εἰς τὸν λιμένα τοῦ Πρίγκιπος;

— Πηγαίνουμεν εἰς τὴν Ἀθήνην κατὰ πάσαν πιθανότητα. Ὁ Δάβις, ὡς καὶ ἡμεῖς, δὲν ἔχει ἄνθρακας καὶ πλέει μὲ τὰ ἰστία.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην προσελθὼν ὁ πλοίαρχος ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν μηχανικόν, ἥς; ἀνταπέδωκε ὀλίγον ψυχρῶς τὸν χαιρετισμὸν.

— Εἶσθε ἀκόμη δυσηρεστημένος μαζί μου, εἶπεν ὁ γενναῖος ἀξιωματικὸς τῷ ἐννοῶ. Ἄλλ' ὅσσην συμπάθειαν καὶ ἂν ἔχω πρὸς ὑμᾶς, κύριε, προσέχω πρὸ πάντων εἰς τὸ καθήκον μου. Καὶ ἂν αὐτὸς ὁ ὑπάρχος ἔπιπτεν εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς σεῖς, τὸ αὐτὸ ἤθελον πράξει. Ἐν πολέμῳ, σὰς ἐπαναλαμβάνω, ἡ ζωὴ ἐνὸς ἀνθρώπου θεωρεῖται μὴδὲν ἀπέναντι τοῦ ἐπιδιωχομένου σκοποῦ καὶ ἀνάγκη παρίσταται πολλάκις νὰ θυσιάσωμεν ἐκατὸν ὅπως σώσωμεν χιλίους.

— Ἀτύχημα ἦτο νὰ εὐρεθῶ σιμὰ εἰς τὸ δόρυ τὸ ὁποῖον ἔθραυσεν ἡ σφαῖρα τὸ ἀναγνωρίζω, εἶπεν ὁ Πινσὼν. Ἐν τούτοις, πλοίαρχε, ἔχω τόσας ὑποχρεώσεις πρὸς ὑμᾶς, ὥστε δὲν δικαιῶμαι νὰ ἔχω κανὲν παράπονον. Ἐβραδύνατε ὀλίγον ἄλλ' ἐπὶ τέλους μᾶς ἐσώσατε καὶ σὰς εἶμαι εὐγνώμων ἐγὼ καὶ ὁ σύντροφός μου.

— Εἶνε καλλίτερα, βλέπω, αὐτὸς ὁ κατεργάρας.

— Ἀπὸ τώρα ἀρχίζω νὰ λέγῃ ὅτι θέλει νὰ περιπατήσῃ, ἀπῆντησεν ὁ Πινσὼν· ἡ δίαιτα ὅμως τὸν ἐξησθένησε τόσον, ὥστε δὲν ἐμπορεῖ νὰ σταθῇ ὄρθιος. Ὁ ἰατρὸς μὲ διαβεβαίωσεν ὅτι ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν θὰ τρέξῃ ὅπως καὶ πρῶτα, καὶ ἐπεθύμουν νὰ περάσουν τὸ ὀργηγορώτερον αἱ τρεῖς αὐταὶ ἡμέραι.

Ἀφοῦ εἰρήνευσε μετὰ τοῦ πλοίαρχου ὁ Πινσὼν, κατήλθε πρὸς τὸν μικρὸν αὐτοῦ σύντροπον.

— Αὐτὴ ἡ ξηρὰ εἶνε ἡ Ἀμερικὴ; ἠρώτησε τὸ παιδίον· νομίζω ὅτι βλέπω φοίνικας.

— Δὲν ἀπατάσαι, διότι εὐρισκόμεθα ἀπέναντι τοῦ Ἁγίου Δομίγκου, νήσου ἀνακαλυφθείσης τὸ 1492 ὑπὸ τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου, ὅστις ἀπεκάλεσεν αὐτὴν Ἰσπανιόλαν. Ὁ Ἅγιος Δομίγκος ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Καρταίων, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐκατοικεῖτο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, νήσος τῆς Αἴτης, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν γλῶσσαν αὐτῶν δηλοῖ Χώρα ὄρεινῃ.

— Εἶνε μεγάλη ἡ νῆσος αὐτή; ἠρώτησεν ὁ Ζωηρὸς παρατηρῶν ἀπὸ ἀνατολῶν εἰς δυσμάς.

— Έχει μῆκος 600 χιλιομέτρων καὶ πλάτος 260. Διαιρεῖται εἰς δύο μέρη. Τὴν Δομινικανὴν δημοκρατίαν καὶ τὴν Αὐτοκρατορίαν τῆς Ἄιτης. Ἡ νῆσος αὕτη, ἡ πλουσιωτέρα τῶν γαλλικῶν ἀποικιῶν ἀπεσπάτησεν ἀπὸ τῆς μητρῶς πατρίδος τὸ 1791. Οἱ μαύροι, ἕνεκα παρεξηγήσεως κατέσφαξαν τοὺς λευκοὺς, οἵτινες εἶχον ἀποδώσει αὐτοῖς τὴν ἐλευθερίαν. Ἐκτοτε, καίτοι ἐγένετο ἀπόπειρα τὸ 1802 πρὸς ἐπανάκτησιν αὐτῆς, ἡ νῆσος τοῦ Ἁγίου Δομίγκου εἶνε ἀνεξάρτητος.

Ὅτε ἤρριζε τὰς ἐρωτήσεις ὁ Ζωηρὸς δὲν ἐκρατεῖτο πλέον. Ἐδέησεν ὅθεν ὁ μηχανικὸς νὰ διηγηθῆ πρὸς αὐτὸν πᾶσαν τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἁγίου Δομίγκου, τὴν τοῦ ἐλευθερωτοῦ αὐτοῦ Τουσσαῖν Λουβερετύρ καὶ τὴν τοῦ ὑπαρχηγοῦ αὐτοῦ Δεσσαλίνου. Ὅτε ἤκουσεν ὅτι ἡ κειμένη ἐνώπιον αὐτῶν γῆ παροῦσε ζάχαριν, κοκκοκάρυα, καφὲν καὶ ὅτι ἐν τοῖς δάσεσιν αὐτῆς διαιτῶντο πίθηκοι καὶ ψιττακοὶ, ὁ Ζωηρὸς κατελήφθη ὑπὸ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας νὰ ἐπισκεφθῆ αὐτήν, νύχθη δὲ ὅπως ὁ Δάβις προσορμισθῆ εἰς τὴν πρωτεύουσιν αὐτῆς, τὸν Λιμένα τοῦ Πρίγκιπος.

Ἐδέησεν ἐπίσης νὰ τῷ ἐξηγήσῃ ὁ Πινσὼν διαπὶ ὁ Δάβις καὶ ὁ Φούλτωρ παρέπλεον τὴν ἀκτὴν ἐπιτηρούμενοι ὑπὸ τῆς ἰσπανικῆς φρεγάτας καὶ τοῦ αἰτινοῦ βρικήου. Τὴν ἐπαύριον μετὰ μεσημβρίαν ὅτε ἀνήλθεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος βαδίζων ἀπ' ἐαυτοῦ νῦν, εὔρε τὰ πράγματα εἰς οἶαν καὶ τὴν πρωτεύουσιν ὅσιν. Ἡ ξηρὰ ἐξετείνετο ἀπέραντος καὶ πρὸς ἀνατολὰς καὶ πρὸς δυσμὰς καὶ τὰ τέσσαρα πλοῖα ἐπλεον εἰς ἀπόστασιν πεντακοσίων μέτρων ἀπ' ἀλλήλων. Ἐπὶ τοῦ Δάβις οἱ ναῦται ἀντὶ νὰ φέρωσι στολὴν ὡς τὸ πλήρωμα ὄλων τῶν λοιπῶν πλοίων, ἔφερον μάλλινους χιτῶνας παντοίων χρωμάτων.

— Ἐκεῖ μέσα, εἶπεν ὁ πλοίαρχος πρὸς τὸν Πινσὼν, εἶνε παραμαζεύματα ἀπ' ὄλα τὰ ἔθνη, καὶ ὄλους αὐτοὺς ἤθελα νὰ τοὺς ἰδῶ κρημασμένους εἰς τὰ κατάρτιά μου. Εἶμαι φιλόανθρωπος, καὶ μολονότι οἱ Νότιοι πολεμοῦν διὰ μίαν ἐσφαλυμένην ἰδέαν, τοὺς ἀναγνωρίζω ὡς γενναίους ἐχθρούς. Ἀλλ' αὐτοὶ οἱ ξένοι τί ζητοῦν εἰς τὰς ἰδικὰς μας διαφορὰς;

Ὁ Πινσὼν ἠδύνατο νὰ τῷ ἀπαντήσῃ ὅτι καὶ οἱ Βόρειοι ἐστρατολόγουν Ἴρλανδοὺς καὶ Γερμανοὺς· πλὴν εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μὴ ἐπιχειρῆ τοιούτου εἶδους συζήτησεις μετὰ τοῦ πλοίαρχου· ἐκρατήθη ὅθεν καὶ τὴν φορὰν ταύτην, ἀν καὶ παρ' ὀλίγον ν' ἀθετήσῃ τὴν ἀπόφασίν του.

— Αὐτὴ ἡ νῆσος τοῦ Ἁγίου Δομίγκου, κύριε, εἶνε αἴφνης ὁ Ζωηρὸς, δὲν θὰ ἐπανέλθῃ πλέον εἰς τὴν Γαλλίαν;

— Ὅχι, μικρὸν μου· διότι ἡ πατρίς ἡμῶν παρητήθη τῶν δικαιωμάτων αὐτῆς. Ἀλλ' ἡ νῆσος τὴν ὁποίαν βλέπεις δὲν εἶνε πλέον ἡ Ἄιτη. Εἶμεθα ἀντικρὺ τῆς γείτονος τῆς, τῆς νήσου Κούβας ἡ Ἀβάνας.

— Ἀβάνας, ἐπανελάβεν ὁ Ζωηρὸς· ἀπ' αὐτοῦ ἔρχονται τὰ καλὰ σιγὰρα;

— Βέβαια καὶ ἡ φήμῃ αὐτῶν εἶνε δικαία. Ἡ νῆσος τῆς Κούβας, ἥτις ἤπασε παρὰ τοῦ Ἁγίου Δομίγκου τὸν τίτλον *Μαργαρίτης τῶν Ἀντιλλῶν* εἶνε ἡ μεγαλειτέρα τῶν νήσων, τὰς ὁποίας οἱ γεωγράφοι διαιροῦν εἰς μικρὰς καὶ μεγάλας Ἀντίλλας. Αἱ μεγάλαι Ἀντίλλαι εἶνε ἡ Κούβα, ἡ Ἄιτη, ἡ Ἰμαϊκὴ καὶ τὸ Πόρτον-Ρίκκον· αἱ μικραὶ εἶνε ὁ Ἅγιος Θωμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, ἡ Ἄγκουῆλλη, ὁ Ἅγιος Βερθολομαῖος, ὁ Ἅγιος Εὐστάθιος, ἡ Δεσιδεράδη, ἡ Δομινίκα, ἡ Μαρτινίκα, ἡ Ταβάγο, ἡ Τριάς, ἡ Κυρασὼ κλπ. κλπ. Ἡ νῆσος Κούβα ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου· ἔχει μῆκος ἐξ Ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς 1150 χιλιομέτρων καὶ πλάτος 70 περίπου. Καθὼς ὁ Ἅγιος Δομίγκος, παράγει ἐπίσης καφὲν, κακάον, ὄρυζαν, περιέχει δὲ μεταλλεῖα χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ.

Ὁ Ζωηρὸς ἐχάρη μαθὼν ὅτι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὁ Φούλτωρ ἔμελλε νὰ προσεγγίσῃ εἰς Ἀβάναν. Κρατῶν τηλεσκόπιον παρετήρει ἀκαταπύστως τὰς ἀκτὰς, ἐξέπεμπε δὲ χαρμολύτους φωνὰς διακρίνων τὰς οἰκίας καὶ τοὺς κατοίκους. Μικρὸν πτηνὸν παραφερόμενον ἐκ τῆς ξηρᾶς ὑπὸ τοῦ ἀνέμου προσελθὼν ἐκαθέσθη ἐπὶ τῆς κεραιᾶς καὶ ναύτης συλλαβῶν αὐτὸ τὸ ἐδώρησεν εἰς τὸ παιδίον. Ἦτο μικρὸν στρουθίον ἔχον πετὰρ κυανὰ καὶ ὁ θαυμασμός τοῦ παιδίου πρὸς τὰς χώρας ἐν αἷς ἐφαίνοντο παρόμοια πτηνὰ, ἐδιπλασιάσθη.

Ἐπὶ τρεῖς εἰσέτι ἡμέρας τὰ τέσσαρα πλοῖα ἐπλευσαν ὁμοῦ ἐν τῇ αὐτῇ τάξει, ὁπότε ἐφάνη μακρόθεν τὸ φρούριον τοῦ Μύρου, οὗ ὄπισθεν κεῖται ἡ πόλις Ἀβάνα. Τὸ αἰτινὸν βρικήιον χαϊρετίσθη αἴφνης τοὺς συμπλέοντας, ἐστράφη ἐπιστρέφον εἰς τὴν ἐαυτοῦ πατρίδα. Ὁ Φούλτωρ καὶ ὁ Δάβις φερόμενοι ὑπὸ τῆς αὔρας προσήγγιζον πολυλάκις ἀλλήλους, καὶ τότε ὁ πλοίαρχος μόλις συνεῖχε τὴν ὄργην καὶ ἀπεφάσιζεν αἰφνιδίως νὰ ἐπιθεθῆ κατὰ τοῦ πειρατοῦ, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο ν' ἀναμιχθῆ εἰς τὴν πάλην καὶ ἡ ἰσπανικὴ φρεγάτα. Ἀλλ' ἡ ἔλλειψις τοῦ ἀνθρακος, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἐματαιοῦντο αἱ κινήσεις αὐτοῦ ἦτο ἐμπόδιον, ὅπερ δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπερπηδήσῃ. Ἐνεκαρτέρει λοιπὸν, ὑπέικων εἰς τὴν ἀνάγκην. Ἄλλως τε καὶ ἐσκέπετο ὅτι οἱ Βόρειοι εἶχον ἀρκετοὺς ἐχθροὺς παλαίοντας κατὰ τῶν Νοτίων, ὥςτε δὲν ἦτο φρόνησις νὰ ζητῶσι νέας ἐριδας καὶ νέους ἐχθρούς.

Πρὸ τὴν τρίτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν ὁ Δάβις εἰσῆλθεν ἐντὸς τοῦ στενοῦ πορθμοῦ τοῦ ἄγοντος πρὸς τὴν Ἀβάναν, ἥς ὁ ὠραῖος λιμὴν δὲν εἶνε ὄρατός ἐκ τῆς θαλάσσης. Ὁ Πινσὼν συναγαγὼν τὰ ὀλίγα ὑποκάμισα εἰς ἃ συνίστατο πᾶσα ἡ ἀποσκευὴ αὐτοῦ καὶ ἡ τοῦ Ζωηροῦ ἔστη παρὰ τὴν κλίμακα, ἔτοιμος ν' ἀποδιβασθῆ πρῶτος. Συνωμίλει μετὰ τινος σημαιοφόρου, ὅστις ἐγίνω-

σκε καλῶς τὸν λιμένα τῆς μεγάλης ἰσπανικῆς νήσου καὶ ἔβλεπεν αὐτῷ πληροφορίας διὰ τινων μέσων ἠδύνατο προσφορώτερον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Εὐρώπην. Μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως ἐμάνθανεν ὅτι ἐν ἀτμόπλοιοι ἐξετέλει τακτικὴν κατὰ μῆνα συγκοινωνίαν μεταξὺ τῆς νήσου καὶ τῶν Γαδεΐρων, καὶ ὅτι ἕτερον ἀτμόπλοιο ἐξετέλει τὴν μετὰ τῆς Ἀγγλίας συγκοινωνίαν. Ἐπιθυμῶν νὰ ἐπανέλθῃ ὅ,τι τάχιον εἰς Γαλλίαν ὁ Πινσὼν ἀπεφάσισε ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τοῦ πρώτου ἀναχωροῦντος ἀτμοπλοίου.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ πλοίαρχος περικυκλοῦμενος ὑπὸ τῶν ἀξιοματικῶν συνεζήτητι ζωηρῶς περιέφερε τὸ τηλεσκόπιον αὐτοῦ εἰς τὸν ὀρίζοντα, ὅπου ἐφαίνοντο οἱ ἱστοὶ εἴκοσι περιπύου πλοίων, ὧν τὰ μὲν ἀπεμακρύνοντο τοῦ λιμένος, τὰ δὲ ἐφαίνοντο διευσθυνόμενα πρὸς αὐτόν. Ἦδη τὸ φρούριον τοῦ Μάρου ἦτο λίαν ἐγγύς, ὥστε ὁ Ζωηρὸς διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τοὺς σκοποὺς περιφερομένους ἐπὶ τῶν προμαχῶνων, ὁπότε πυκνὰ νέφη καπνοῦ ἐξῆλθον ἐκ τῆς καπνοδόχης τοῦ Φούλιτωνος, τὸ ἱστίον κατεβιβάσθη, ὁ ἔλιξ ἐπέθη εἰς ἐνέργειαν, τὸ πλοῖον ἐστράφη καὶ ἀπεμακρύνθη ταχέως τοῦ λιμένος, ἐν ᾧ ὁ Πινσὼν ἐνόμιζεν ἦδη αὐτὸ ἀγκυροβολῆσαν.

— Ἀναχωροῦμεν πάλιν! ἀνέκραξεν ὁ Ζωηρὸς.

Ὁ μηχανικὸς καταπνιγὴς δὲν ἠδυνήθη ν' ἀπαντήσῃ καὶ κατέπεσεν ἄθυμος ἐπὶ τινος ἐδωλίου.

[Ἐπιτετα συνήθεια].

ΑΓΡΟΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Z'

Ἐσπεριναὶ συνδιαλέξεις. — Ἰσορίαὶ λύκων. — Ἡ βασιλοπότητα τῶν χωρικῶν. — Τὸ Ξηροχώριον. — Ὁ Βόλος. — Ὁ ὑπολογιστὸς Μυροδῆμος. — Ἀρήγεις τῆς μετὰ τῶν Τούρκων συμπλοχῆς. — Ὁ Ψαράς κ' ἡ Βοσκοπούλα.

Ἦδη ὅτε πλέον αἱ συνήθεις ἐσπεριναὶ τῶν χωρικῶν ἀσχολίαι, συνιστάμεναι κυρίως εἰς τὴν φύλαξιν τῶν ἀλωνίων, καὶ τῶν ἀμπελώνων, ἔληξαν, περατωθέντος καὶ τοῦ τρυγητοῦ, ἥμιστα πλουσίου, διότι ἐλάχισται εἶνε καὶ τῶν ἀμπελώνων αἱ ἐκτάσεις, πολὺ συχνὰ ἔχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ δέγωμαι αὐτοὺς εἰς ἐσπερινὰς συνδιαλέξεις.

Πρῶτη διατύπωσης τῶν ἀνερχομένων τὴν κλίμακα τοῦ πύργου ἀγροτῶν εἶνε ἡ παρὰ τὴν θύραν ἀνάθεσις τῶν ἐκ δέρματος αἰγῶν ὑποδημάτων αὐτῶν. Εἶνε τοῦτο ἐκδήλωσις σεβασμοῦ ὡς τῶν εἰς Τζαμιὸν εἰσερχομένων Ὀθωμανῶν; Εἶνε φιλοφροσύνης δεῖγμα ἢ ὄρος ἐπιβαλλόμενος ὑπὸ τῆς καλῆς ἀγωγῆς; Ἀγνοῶ, οὐδὲ δύναμαι νὰ ἐρωτήσω περὶ ζητήματος τόσῳ λεπτοῦ. Τοῦτο μόνον γνωρίζω ὅτι οἱ χωρικοὶ ἐνοοοῦσι νὰ μ' ἐπισκέπτωνται γυμνόποδες. Ἐν τούτοις κατάρθωσα νὰ εἰσαγάγω τὴν χρῆσιν τῶν ἐδωλίων, ἐν τῷ πύργῳ μου τοῦλάχιστον, οὐχὶ ἄνευ ἐπιμονῆς καὶ ὑπομονῆς, πείθων αὐτοὺς νὰ μὴ κάθηνται σταυροποδητεῖ ἐπὶ

τοῦ δαπέδου καταλείποντες κύκλῳ τὰ ἐδῶλια κενά. Αἱ συνδιαλέξεις συνήθως εἶνε ζωηρόταται· οἱ χωρικοὶ εἶνε ὑπὲρ τὸ δέον ὀμιλητικοί, παρσιγάουσι δὲ πάντοτέ τι ἐν τῇ ὀμιλίᾳ αὐτῶν ἱκάνον νὰ κινήσῃ τὴν περιεργίαν μου ἢ νὰ τηρήσῃ ἀκοίμητον τὴν προσοχὴν μου. Ἐν μόνον ἐλάττωμα ἔχουσι λίαν κοινοβουλευτικὸν—ὀμιλοῦσι πολλάκις ὅλοι ὁμοῦ!

Σπανιώτατα αἱ συνομιλίας ἡμῶν στρέφονται περὶ τὴν πολιτικὴν, ὁσάκις μ' εὐρίσκουσιν ἀναγινώσκοντα ἐφημερίδας. Τότε μὲ παρακαλοῦσι νὰ τοῖς εἰπῶ:

— Τί καινούργια χαμπάρια λένε ἡ μερίδες; Ἀλλὰ καὶ αὐταὶ αἱ περὶ πολιτικῶν ὀμιλίας δὲν ὁμοιάζουσι τὰς ἐν τοῖς καφενεῖσι καὶ ταῖς αἰθούσαις τῶν πόλεων πεισματώδεις συζητήσεις περὶ τῆς κρείττονος ὀργανώσεως τῆς ὑπηρεσίας τοῦ κράτους, περὶ τοῦ καταλλήλου χρόνου πρὸς σύγκλησιν τῆς Βουλῆς, περὶ πάντων δὲ περὶ τῆς ἀρίστης ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, θέματος ἐπὶ τοῦ ὁποῖου πάντες ἔχουμεν τόσην εἰδικότητα, ὥστε ἐν ἀλλάξ καὶ ἀνά εἰς καθ' ἡμέραν θὰ ἠδυνάμεθα θαυμασίως νὰ διευσθυνοῦμεν τὸ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργεῖον τῆς Ἑλλάδος. Οἱ χωρικοὶ ὀμιλοῦσι πολιτικὰ ἄνευ ἐνδιαφέροντος, περιοριζόμενοι εἰς ἀπλὰς ἐκφράσεις θαυμασμοῦ, ὁσάκις πρόκειται περὶ προόδου ἢ νίκης τῶν Ἑγγλεζῶν καὶ εἰς ἐμπαικτικὰς βλασφημίας, ὁπότεν γίνεται λόγος περὶ τοῦ μουντζουρωμένου Ἀραμπῆ, ὡς τὸν ὀνομάζουσι. Μόνον ἡ κατὰ τὰ ἑλληνοτουρκικὰ μεθόρια συμπλοκὴ συνετάραξε πρᾶγματι αὐτοὺς, διότι ἐφοβήθησαν πρὸς στιγμὴν:—Μὴν τοὺς πάρουν πάλι τὰ παιδιὰ ἔς τὴν ἐπιστρατεία, ἀπάνω π' ἀρχίζουσι ἢ δουλείαις.

* * *

— Ἐπρεπε νὰ μείνης τὸν χειμῶνα ἐδῶ, μοὶ ἔλεγεν ἐν μιᾷ τῶν ἐσπερίδων ἀματιός τις χωρικός, ὁ Δημήτριος Γαβριήλ, νὰ ἦσαι, ὅταν τὸ χιόνι πάει ἴσα μὲ τὰ κεραμίδια τῶν σπιτιῶν κι' ἀνοίγωμε δρόμους μὲ τὰ φτυάρια.

— Τότε νὰ ἰδῆς κυνήγι! προσέθηκεν ὁ Νικολὸς Δελγᾶς, ὁ ἀριστος τῶν ἐν τῷ χωρίῳ σιοπευτῶν, τεσσαρακοντούτης, ὑψηλὸς καὶ εὐρύστερνος ὡς γρεννακιέρος, ἔχων τὴν μανίαν νὰ νομίζῃ ὅτι πάσχει ἐκ συχνῶν πυρετῶν, ὅπως ἀνυπάρκτων.

— Σὰν τί κυνήγι; ἠρώτησα.

— Ὁ,τι θέλεις. Κοτσύφια καὶ μὲ χῶρις μπαροῦτι.

— Ἀλλὰ πῶς;

— Νὰ, μὲ τῆς θηλείαις. Ἐνας ἄνθρωπος μ' ἔμορφι νὰ πιάνη τριάντα, σαράντα τὴν ἡμέρα. Ἐπειτα φάσαις, ἀγριοπερίστερα, μιὰ τουφεκιὰ δέκα καὶ δεκαπέντε, μπεκάτσαις μεσ' ἔς τ' ἀλώνια πέφτουν—ἀπ' τὰ παρὰθύρα τοῦ Πύργου τῆς τουφεκᾶς, πάππιας ἔς τὸ ποτάμι. . .

— Καλὰ αὐτὰ ἀμμ' ἄγρια κυνήγια δὲν ἔχει;

— Τί; Λεοντάρια;